

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל
שניאורסאהן

מליובאוויטש

תצא

מתורגם ומעובד לפי השיחות של לקוטי שיחות חלק כד
(תרגום הפשוט)



יוצא לאור על ידי
"מכון לוי יצחק"
כפר חב"ד ב'

שנת חמשת אלפים שבע מאות שישים ותשע לבריאה
שנת השישים לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח
שנת הקהל

לזכות

התי' שלום אלי' שי'
לרגל היכנסו לעול המצוות, ביום ז"ך מנחם-אב,
ה"י תהא שנת סימן טוב
ולזכות אחיו ואחיותיו שיחיו
נדפס ע"י הוריהם
הרה"ת ר' אמיתי וזוגתו מרת פייגא שרה שיחיו ימיני
*

לעילוי נשמת

ר' ישראל דוד ב"ר לייב ע"ה ציקמאן
נפטר ביום י"ד אלול ה'תשמ"ה
וזוגתו מרת רחל בת ר' פינחס ע"ה ציקמאן
נפטרה ביום כ"א טבת ה'תנש"א
ר' יצחק אהרן ב"ר וואלף ע"ה ספיוואק
נפטר ביום כ"ו ניסן ה'תשמ"ט
וזוגתו מרת חנה בת ר' דוד הכהן ע"ה ספיוואק
נפטרה ביום ח"י מ"ח ה'תשס"ד
ר' שמואל מאיר ב"ר ישראל דוד ע"ה ציקמאן
נפטר ביום י"א תשרי ה'תשס"ב
וזוגתו מרת דינה רייזעל בת ר' יצחק אהרן ע"ה ציקמאן
נפטרה ביום כ"ה שבט ה'תשמ"ה
ת. נ. צ. ב. ה.
נדפס ע"י נכדם ובנם
הרה"ת ר' אהרן וואלף וזוגתו מרת פולנה
ומשפחתם שיחיו ציקמאן

הכתובת להשיג השיחות באינטרנט:
<http://www.torah4blind.org>

תצא

א. "חטא משפט מות – ותלית אותו על עץ"

בקשר לפסוק שבפרשתנו¹, וכי יהיה באיש חטא משפט מות והומת ותלית אותו על עץ², ידוע³, שבהספד אשר הספיד האריז"ל את רבי משה קורדבירו הוא פירש פסוק זה כך:

"וכי יהיה באיש חטא משפט מות, פירוש שיחסר (חטא מלשון חסרון) טעם משפט מות, כי לא פעל רע ולמה ימות, ותלית אותו על עץ – מחמת עץ הדעת שגזר⁴ מיתה, בשביל כך מות".

בפשטות נראה⁵ שתוכן דרשה זו הוא כמאמר חז"ל⁶, "ד' מתו בעטיו של נחש" – כשם שארבעה אלו לא חטאו, ומתו רק מפני ה"נחש", מפני חטא עץ הדעת (בעצתו⁷ של נחש) "נגזרה⁸ גזירת מיתה על כל תולדותיו של אדם הראשון" – כך היה אצל הרמק,

(1) כא, כב.

(2) יערות דבש ח"ב (דרשות בק"ק אה"י דרשה ב' בסופה (בדפוס ווארשא – קכו, ג). חיד"א – נחל קדומים פרשתנו עה"פ ובדברים אחרים דרוש כ (קז, סע"ד). ועיי' ג"כ של"ה דרוש להספד רט, ב בשם התיקונים (ראה תקו"ז בהשמות ת"ה (קמא, ב), הובא ביערות דבש שם). ולהעיר ג"כ משל"ה פרשתנו שפד, ב. וראה לקו"ש [המתורגם] ח"ז ע' 176 ואילך. – ולהעיר אשר בש"ך עה"ת עה"פ פי' להיפך, שאין לתלות מיתה הצדיק, על העץ. ע"ש.

(3) ל' היערות דבש. ובנחל קדומים – בשינוי לשון.

וראה לקמן הערה 5.

(4) אולי צ"ל: שגזר.

(5) וכן משמע בדברים אחרים שם שמוסיף (על ל' היע"ד) "כלומר בעטיו של נחש". וכן נחל קדומים שם: ותלית אותו על עץ ר"ל בעטיו של נחש. – אבל ע"פ המבואר לקמן בפנים עכצ"ל שכוונתו רק בכללות ולא שווה אותו הענין ממש. ולהעיר שגם בשל"ה שם לא הובא מחז"ל "בעטיו של נחש".

(6) שבת נה, ב. בי"ז, א.

(7) רש"י שבת וב"ב שם. רבינו גרשום ב"ב שם.

(8) ל' רש"י ב"ב שם.

שהוא "הומת" רק מפני "עץ הדעת".

ויש לומר, שלא זו בלבד שהאריז"ל דורש פסוק זה לענין "מתו בעטיו של נחש", אלא הוא מחדש בכך משמעות חדשה.

ב. "עץ" – האפשר לגזירה על המיתה

ראשית יש להבהיר את ההבדל בין שני הענינים הללו: הגמרא אומרת "מתו בעטיו של נחש", ואילו האריז"ל מפרש ומסביר את הפסוק "ותלית אותו על עץ". ההבדל ביניהם אינו לשוני בלבד, אלא תוכני:

בביטוי "עטיו (עצתו) של נחש", אשר יעץ לחוה לאכול מעץ הדעת, מדובר על רע, עצה למעשה חטא⁹. ואילו המילים "ותלית אותו על עץ", שאותן מסביר האריז"ל, מדברות על הדבר שבאמצעותו חטא אדם, אך ה"עץ" עצמו אינו חסרון¹⁰, ולהיפך, בפשוטו של מקרא – כפירוש רש"י¹¹ – היה זה עץ תאנה, מהמינים שנשתבחה בהם ארץ ישראל¹². ושמו הוא "עץ הדעת", שהוא מחדש את ענין הדעת¹³. ואפילו החטא שאליה הוא עלול להוביל – אכילה מעץ הדעת, היה, לפי דברי חז"ל, רק במשך שלוש השעות עד שבת¹⁴.

(9) להעיר מרג"ל ב"ב שם.

(10) ובפרט ע"פ המבואר (ראה קונטרס עה"ת פ"י – מהרח"ו) "שהי' צריך לאכול" מעה"ד אחרי (או עם) עה"ת, ואז .. אדרבא היא מבררת אותם" (החיצונים).

(11) בראשית ג, ז. – ועפ"ז נאמר אדה"ר באכילת תאנה – וע"פ פשוטו ש"מ ה"ז איסור עולם.

(12) עקב ח, ת. ולהעיר אשר כן הוא גם למ"ד חטה הייתה (ברכות מ, סע"א), גפן ה' (שם).

(13) ת"א בראשית ב, ט. ברכות מ, סע"א. ועוד – וראה רמב"ן בראשית (שם) – ולכאורה הוא דלא כהרמב"ם מו"נ ח"א פ"ב). ואכ"מ.

(14) ש"ך עה"ת קדושים יט, כג ד"ה עוד ונטעתם (מב,

להביא את 770 הביתה!

כל מי שהיה ב-770 אי פעם, זוכר בודאי את שלל

הקובצים והעלונים המחולקים בכל ליל שבת קודש

כעת ניתן להשיג את חלקם ברשת האינטרנט, אצלך בבית!

קבצים גרפיים וקבצי טקסט:

דבר מלכות: שיחות כ"ק אד"ש מה"מ מהשנים תנש"א-תשנ"ב.

יחי המלך: קונטרס שבועי, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.

המעשה הוא העיקר: לקט הוראות למעשה בפועל משיחות כ"ק אד"ש מה"מ (החל משנת תשמ"ח).

שיחת הגאולה: גיליון שבועי של ימות המשיח, בהוצאת "האגודה למען הגאולה האמיתית והשלמה".

מעין חז"ל: גיליון שבועי לילדים, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.

האמונה הטהורה: גיליון שבועי בעניני אחרית הימים.

קבצים גרפיים בלבד:

לקוטי שיחות: שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ היו"ל לקראת כל שבת ב-770,

על-ידי "ועד להפצת שיחות".

חדש לקוטי שיחות (מתורגם): שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ הנדפס בספרי

לקוטי שיחות, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.

להקהיל קהילות: גיליון שבועי מתורתו של משיח בעניני הקהלות בשבת,

בהוצאת צא"ח העולמית, ניו-יורק.

קבצי טקסט בלבד:

פנימיות: ירחון לבני הישיבות, בהוצאת מרכז את"ה בארץ הקודש.

ליקוט ניגונים: שתי חוברות על הניגונים שניגן וביאר כ"ק אד"ש מה"מ, בהוצאת קה"ת (תשנ"ב).

דרך הישרה: (אידיש) קונטרס מיוחד לילדים, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.

לעבן מיט דער צייט: (אידיש) קטעים לפרשת השבוע מתוך הספר, בהוצאת ישיבת

"אהלי תורה", ניו-יורק.

דבר תורה: (אידיש) דף שבועי לילדים, היו"ל על-ידי מוסד חינוך "אהלי תורה", ניו-יורק.

כמו-כן ניתן להוריד באתר את "קונטרס בית רבינו שבבבל"

ושיחת ש"פ שופטים התנש"א

מדור מיוחד לספרים וחברות באנגלית בעניני גאולה ומשיח!

האתר מנוהל ע"י הרה"ת ר' יוסף-יצחק הלוי שגלוב

וכתובתו: <http://www.moshiach.net/blind>

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

שנעשה בפועל ובגלוי – ב„נגלה“.

ואילו הענין של „ותלית אותו על עץ“, אשר אותו גילה האר״ז^ל, והוא נאמר בקשר לרמ״ק, שעיסוקם הוא²² גילוי תורת הסוד, פנימיות התורה – עוסק בפנימיות הדברים, שלפי זה אין הדבר קשור ב„עטיו של נחש“ אלא ב„עץ“ – הנסיון של „עץ הדעת“, אשר הקדוש ברוך הוא העמיד לאדם מפני רצונו יתברך וכוונתו בבריא.

ד. ההסבר של „ותלית אותו על עץ“ בפנימיות

ביתר עומק, קשורים שני ענינים אלו – „עטיו של נחש“ ו„ותלית אותו על עץ“ – לשני סוגי צדיקים:

„מתו בעטיו של נחש“ קשור לאלה שמיתתם נובעת מן החטא. אך ישנו סוג של צדיקים²³ שבהם לא יכול „עטיו של נחש“ לפגוע, וענין המיתה תלוי אצלם, „ותלית אותו“, רק „על עץ“.

ההסבר לכך הוא:

ב„תורה אור“²⁴ מסביר אדמו״ר הזקן ש„מתו בעטיו של נחש“, משום שלמרות שארבעה צדיקים אלו היו צדיקים גמורים, בכל זאת עדיין נותר בהם „איזה שמץ מזוהמת הנחש“²⁵ שלא יכלו להסירו מכל וכל, וכפי שהוא

כלומר, האר״ז^ל מדבר על סיבה לסיבה – סיבה מוקדמת ביותר, ולא אודות חטא עץ הדעת אשר גרם לגזירת המיתה בפועל, אלא על ה„עץ“ אשר איפשר את ענין המיתה – אם יאכלו ממנו כאשר הוא טוב ורע¹⁵, אז „מות תמות“¹⁶.

במילים אחרות, ועל-פי לשון המדרש¹⁷: בשעת הבריא חשב הקדוש ברוך הוא שתהיה מיתה בעולם¹⁸, ולכן „מיום הראשון ברא מלאך המות“¹⁹, אך מפני היותו „נורא עלילה על בני אדם“²⁰ נקבע כך, שגזירת המיתה בפועל תבוא באמצעות אדם. ולכן העמיד הקדוש ברוך הוא את אדם הראשון בנסיון הגדול של עץ הדעת, בנוטעו בגן עדן „כל עץ נחמד למראה וטוב למאכל“²¹ – כולל עץ הדעת – כי על ידי כל זאת נגזרה הגזירה בפועל.

ג. ההבדל בין ה„נגלה“ שבענין לבין פנימיותו

וזהו ההבדל בין שני הענינים הללו – „מתו בעטיו של נחש“ ו„ותלית אותו על עץ“:

בענין „מתו בעטיו של נחש“ הנאמר בגמרא – נגלה שבתורה – מדובר על ענין המיתה כפי

ב). וראה לקו״ת ר״פ קדושים. אזה״ת (ויקרא כרך א') קדושים ס״ע קמג. רח״ז (הובא לעיל הערה 10) ועוד. – ובאזה״ת בראשית מו ס״א: דלכאורה תמוה שהרי נאמר סתם ומעיד ט״ו לא תאכל ממנו אלא דהפי׳ כ״י כי בשבת כ״ו עה״ד .. טוב לבד ועי״ז לא באה האזהרה כלל. עיי״ש. 15) ראה הערה שלפנ״ו.

16) בראשית שם, יז.

17) תנחומא וישב ד.

18) כמו שמוכיח בתנחומא שם ממש״נ (חוקת יט, יד) „וזאת התורה אדם כי ימות באהל“, אף ש„עד שלא בראת עולמך קודם שני אלפים שנה היתה תורה אצלך“, ו„אלולי שהתקנת מות לבריות היית כותב בה כך“. ועד״ז בוח״ג קנט, א.

19) תנחומא שם.

20) תהלים סו, ה. וראה בארוכה תו״ח תולדות ד״ה ויתן לך פ״י ואילך. ועוד.

21) בראשית שם, ט. וראה גם שם ג, ו.

22) להעיר מהגהות כ״ק אדמו״ר (מהורש״ב) ג״ע לסיפור (בהוצאת קה״ת – שיט, סע״ד): ואין הפרש בינו (הרמ״ק) לקבלת האר״ז^ל אלא כ״י בכלל מאתיים מנה כ״ו. וראה שיחת ש״פ שמיני תשמ״א.

23) להעיר מחדא ג״מ מהר״ל ב״ב שם, שהד׳ שמתו בעטיו של נחש הם למטה מן המנויים בגמ׳ לפנ״ו שלא שלטה בהם כ״ו.

24) ס״פ משפטים. תו״ח שם (ד, לא תהי׳ פכ״א). ועד״ז הוא בזהר הרקיע (סט, א ואילך) לסבא דמשפטים (צו, א) – הובא גם באהבת איתן לעי״ שבת שם. וראה גם יערות דבש שם דרשה ט בסופה (קמט, סע״ד).

25) ראה שבת קמו, רע״א. וש״א. זח״א נב, ב. קכו, ב. זח״ב קצג, סע״ב.

לעילוי נשמת

ותיק וחסיד אי״א עוסק בצ״צ באמונה מסור ונתון לעשות צדקה וחסד בעל מעשים ומרץ ורב פעלים הרה״ח התמים ר׳ שניאור זלמן ע״ה בן הרה״ח התמים ר׳ יצחק אלחנן הלוי הי״ד שגלוב מקושר מאוד לכ״ק אדמו״ר מה״מ מליובאוויטש ממיסדי ומנהלי הארגון ״פרי״ לקרב את היהודים עולי רוסיא לאביהם שבשמים ולהכניסם בבריתו של אאע״ה המדריך והמשפיע שלהם ורבים השיב מעון הפיץ תורה ע״י שיעוריו הרבים ממנהלי ופעילי מבצע תפילין וכו׳ השקיע כוחות רבים לטובת שכונת המלך ולחיוזוק כבוד רבני ליובאוויטש זכה להעמיד דורות חסידים ואנשי מעשה נפטר בשם טוב כ״א תמוז ה׳תשס״ו ת׳ נ׳ צ׳ ב׳ ה׳

מסביר זאת לגבי העבודה הרוחנית של האדם, שווהמת הנחש היא „גסות הרוח שנעשה בטבע האדם .. שרואה את עצמו ומכיר חסרונו או יודע שזה טוב לו” – אדם החש את „עצמו”.

כלומר, המשמעות של „עטיו של נחש” היא, שחטא עץ הדעת גרם לפגם הגורם מיתה אצל הצדיק. אך לא הצדיק עצמו גרם פגם זה ח”ו, אלא הנחש אשר הביא „זוהמה” בעולם²⁵.

וזהו היתרון של „ותלית אותו על עץ” לעומת „מתו בעטיו של נחש”:

הפגם של החטא יכול לפגוע רק בחיצוניותו של היהודי, אך פנימיותו נשארת תמיד שלימה, „גם בשעת החטא היתה באמנה אתו”²⁶, ובמיוחד מצד פנימיות הנשמה הנעלית מלכתחילה מכל ענין החטא²⁷.

מכך גם מובן לגבי „זוהמת הנחש” שעל ידי חטא עץ הדעת, שה„זוהמה” של הנחש פגעה רק בחיצוניותו של היהודי, אך לא בפנימיותו ח”ו.

ולפיכך, כאשר פנימיות הנשמה מאירה ביהודי בגלוי, עד אשר היא חודרת גם לחיצוניותו, לא קיים אצלו הענין של „מתו בעטיו של נחש”.

ועל כך אומר האריז”ל: „וכי יהיה באיש חטא משפט מות, פירוש שיחסר טעם משפט מות כי לא פעל רע” – שיש לומר שהוא מתכוון לכלול בכך גם את „טעם משפט מות” של „עטיו – זוהמת הנחש” –

הרי אז „ותלית אותו על עץ”, שאצלו קיים ענין המיתה רק משום שהקדוש-ברוך-הוא, „נורא עלילה על בני אדם”, קבע על ידי עץ הדעת את ענין המיתה בעולם²⁸.

(26) תניא ספכ”ד.

(27) ראה זח”ג טז, א. שם יג, ב.

(28) עפ”ו י”ל שיש חילוק גם בתוכן ענין המיתה: כאשר סיבתו „עטיו של נחש” מובן שהו”ע לגרעיותא; משא”כ כאשר המיתה היא רק מצד רצונו של הקב”ה שתהי’ מיתה

ולפי זה יובן הקשר של ענין זה לרמ”ק ולאריז”ל, שמהותם הוא גילוי פנימיות התורה, כי גילוי „סתים דאורייתא” קשור לגילוי „סתים דנשמתא”²⁹ הנעלה מ„עטיו של נחש”. וכידוע³⁰, שפנימיות התורה היא „עץ חיים” – אילנא דחיי – הנעלה מ„אילנא דטוב ורע”, עץ הדעת.

ה. דרגה נעלית זו קיימת בפנימיותו של כל יהודי

מאז תקופת האריז”ל „מצוה לגלות זאת החכמה”³¹, ולפיכך, למרות ש„מי הוא זה ואיזהו אשר ערב לבו”³² לומר שהוא קשור לדרגות הללו של הרמ”ק והאריז”ל – למרות זאת, כיון שספרו לנו גם על ענין זה, מובן ש„אפס קצוהו ושמץ מנהו”³² מתאים גם לכל יהודי. כפי שאומרים לגבי משה רבינו³³, שלמרות ש„מי הוא זה ואיזהו אשר ערב לבו לגשת להשיג אפילו חלק אחד מני אלף ממדרגת אהבת רעיא מהימנא מכל מקום הרי אפס קצוהו ושמץ מנהו... מאיר לכללות ישראל בכל דור ודור”.

ובעניננו, אדרבה: הענין של „מתו בעטיו

בעולם – מובן, שאצל הצדיק נרגש שכל ענין המיתה הוא רק (כמו שהוא מצד הקב”ה, היינו) העילוי הבא עי”ו, עליו למעלה מעלה ממדרגתו עצמו, ע”ד עליית צדיקים שבבחי’ שור הבר ע” צדיקים בבחי’ לוייתן (לקו”ת ר”פ שמיני). דרושי דלעת”ל עושה קניגין כו’ (ראה תו”ח שם פ”ו ואילך). – ענין הקניגין בכלל – נתבאר בשני המאורות (לבוב, תרמ”ב) י, א. ד”ה ויתן לך ובאורו – מאמרי אדה”ו – תקס”ב ובתו”ח תולדות שם. ד”ה ומשה נגש – מאמרי אדה”ו – פרשיות ח”א ובאוה”ת יתרו פ”ה). וראה ד”ה זאת התורה תרע”ט.

(29) ראה זח”ג עג, א.

(30) רע”מ נשא (קכד, ב) הובא ונת’ באגה”ק סכ”ו. וראה תו”ח שם (פכ”ב”ג) איך שביטול תערובת הרע דחטא עה”ד (עטיו של נחש) הוא ע”י עץ החיים דתורה. וראה בארוכה קונטרס עה”ח פ”ג ואילך. ועוד.

(31) אגה”ק שם (קמב, ב).

(32) לשון התניא דלקמן בפנים.

(33) תניא פמ”ד (סג, א).

לעילוי נשמת

מרת דאברושע ע”ה

בת הרה”ח הת’ ר’ מנחם מענדל

ומרת לאה ע”ה

נקטפה בדמי ימי’ ח’ אלול, ה’תשל”א

ת’ נ’ צ’ ב’ ה’



זאת בכחות החב"ד שבנפש, עד שהדבר חודר אל האדם כולו.

וכאשר "מעיינות" הנשמה מיפות גם את ה"חוצה" שבאדם, הוא שרוי במצב שבו אין הוא קשור לחטא.

ו. "יפוצו מעיינותיך חוצה"

ההוראה הנלמדת למעשה מכל האמור לעיל היא:

יש צורך ב"יפוצו מעיינותיך חוצה": צריך להפיץ את המעיינות של פנימיות התורה, שיתגלו עד ל"חוצה", לכל יהודי. ועד ל"חוצה" של היהודי הנחות ביותר מבחינה רוחנית. כי כל יהודי קשור, בפנימיות נשמתו, עם פנימיות מעיינות התורה.

ועל ידי כך שילמדו אותו את פנימיות התורה, למרות שכדי ללמדו צריך לתרגם זאת לשפה אחרת ולהסביר לו באופן שהוא יוכל להבין זאת במצבו הנוכחי – הרי זה מעורר את פנימיות הנשמה שבו ומרומם אותו ממעמדו ומצבו.

ועל ידי כך מבטלים את "חטאינו", כולל את חטא עץ הדעת – אשר זוהי הסיבה היחידה לגלות, מפני "חטאינו גלינו", וממילא מתבטלת התוצאה – "גלינו", ובאה הגאולה האמיתית והשלמה על ידי משיח צדקנו, ובמהרה בימינו ממש.

(משיחות ש"פ מטות תשמ"א)

הלומד גירסא בעלמא הגם שיש לו שכר טוב כ' עכ"ז הסגולה דבגינ' וקראתם דרור היא כשיתפרנסון וילמדו פירושי המאמרים כו'. – ראה גם כן הקדמת הרח"ו לשער ההקדמות.

של נחש", שאין שום חטא וחסרון אחר, אלא שאי אפשר להסיר את "זוהמת הנחש .. מכל וכל" – מתאים לדרגא בנפש שבה ה"זוהמה" עלולה לפגוע. כלומר, לחיצוניות האדם ולכחות הגלויים שלו, ששלמות ומעלה כזו גם בדרגות החיצוניות מותאמת רק ליחיד סגולה, ואינה שייכת לכל אחד ואחד.

ואילו הענין של "חטא משפט מות .. שיחסר טעם משפט מות" שמצד ה"סתים דנשמתא", ששם "עטיו של נחש" אינו יכול לפגוע – ובוודאי לא בעצם נשמתו של היהודי – קיימת שלמות זו אצל כל יהודי. כי פנימיותו של כל יהודי, יהיה מי שיהיה ובכל מצב שהוא, נעלית מכל זוהמה של חטא. עד שהדבר יכול להתגלות ולהשפיע בפועל ממש ולהלכה למעשה.

כפי שרואים, שיהודי המצהיר בגלוי ובכל התוקף שהוא לא יקיים את הפסיקה של בית הדין הקובעת שעליו להביא קרבן, הרי בית הדין כופה עליו עד אשר הוא אומר רוצה אני, ואז קובעת תורת אמת שזהו רצונו האמיתי³⁴.

ובזמננו, כאשר מצוה לגלות זאת החכמה, יכול ומצווה כל אחד לבטא זאת בגלוי, על ידי גילוי ה"סתים דנשמתא" בעצמו, באמצעות לימוד "סתים דאורייתא", באופן שה"סתים" יהיה "גליא" – שיתפרנסון מיניה³⁵, מבינים

(34) רמב"ם הל' גירושין ספ"ב.

(35) תקו"ז (ת"ז בסופו). וכפ' המק"מ (הקדמה לזהר): יתפרנסון .. כשיפורש להם אמיתות מאמריו כו'. ובכסא מלך (לתקו"ז שם): בדרא בתראה דוקא קרוב לימות המשיח כו' (אף אשר) זה כמה מאות שנים שנתגלה כו' (כי) הלימוד צ"ל דוקא באופן של יתפרנסון כו' יפורשו מאמריו העמוקים בהקדמות שגילה הראי"י ולה"ה כו' שיבינו כו' כי

לזכות

כ"ק אדוננו מורנו ורבינו

מלך המשיח

❧ ❧ ❧

ויה"ר שע"י קיום הוראת

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח (בשיחת ב' ניסן ה'תשמ"ח)

להכריז יחי, יקויים הבטחתו הק',

שההכרזה תפעל 'ביאת דוד מלכא משיחא'

❧ ❧ ❧

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח

לעולם ועד

ועתה עומדים בתקופה השייכת למזמור צדי"ק, שסיומו וחותרו בפסוק „ויהי נועם ה' אלקינו עלינו גו' ומעשה ידינו כוננהו", ש„תשרה שכינה במעשה ידיכם", שזהו תשלום השכר על כללות מעשינו ועבודתינו.

* * *

מההוראות מהאמור לעיל בנוגע למעשה בפועל – „המעשה הוא העיקר":

לפרסם בכל מקום ומקום שעומדים בסיום וחותרם דמעשינו ועבודתינו („כי תצא למלחמה על אויבך"), ובהתחלת התקופה דתשלום השכר, „מתן שכרן של צדיקים" („כי תבוא אל הארץ גו' וירשתה וישבת בה"), ובהתאם לכך צריכה להיות העבודה גם בענינים השייכים לימות המשיח, החל מלימוד התורה בעניני משיח וגאולה וביהמ"ק, ועוד ועיקר – מתוך מנוחה והתיישבות, שמחה וטוב לבב, כולל גם ע"י עריכת התוועדויות של שמחה, ובמיוחד בשייכות לשמחת נישואין ושבעת ימי המשתה (כולל גם חיזוק „מנהג ישראל" לערוך סעודת עניים), מעין ודוגמא והכנה לקיום היעוד „אז (לעתיד לבוא) ימלא שחוק פיננו", אשר, בדורנו זה, שניא הדור, כ"ק מו"ח אדמו"ר, ששמו השני „יצחק", ע"ש הצחוק והשמחה, הוא נשיא השמיני („אז" בגימטריא שמונה) להבעש"ט, נעשה הענין ד„ימלא שחוק פיננו" (לא בלשון עתיד, „אז", אלא) בלשון הווה.

(משיחות ש"פ תצא, י"ד אלול תנש"א)



(7) פרשי עה"פ.

(8) אבות פ"א מ"ז – שלומדים בשבת זו.

(9) תהלים קכו, ב. וראה ברכות לא, א.

הוספה

בשורת הגאולה לח.

והדגשה מיוחדת בכהנ"ל ב(חודש אלול ד)שנת ה'תנש"א – „תנשא" בלשון ציווי – הן בנוגע להתגלות וביאת המשיח ש„נשא גו' מאד", והן בנוגע להנישואין דכנס"י והקב"ה שבימות המשיח, ובלשון הילקוט שמעוני: „שנה שמלך המשיח נגלה בו . . עומד על גג בית המקדש . . ואומר עניים הגיע זמן גאולתכם".

* * *

תלמידי הישיבה נקראים „תמימים" ע"ש שלומדים „תורת ה' תורה הנגלית ותורת החסידות תמימה", ולא עוד אלא שהלימוד דפנימיות התורה הוא בהבנה והשגה . . מעין ודוגמת והכנה להמעמד ומצב דימות המשיח ש„יהיו ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים וישיגו דעת בוראם כו'".

וגם (ולכונן) נקראים „חילי בית דוד" שמנצחים את המעמד ומצב ד„חרפו עקבות משיחך", ופועלים התגלות וביאת משיח בן דוד באופן ד„ברוך ה' לעולם אמן ואמן", כלשון הכתוב בסיום וחותרם מזמור פ"ט בתהלים.

ולהעיר שתקופה זו (שמתוארת בסיום מזמור זה) נסתיימה כבר לאחר מעשינו ועבודתינו במשך ארבעים שנה מהסתלקותו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שניתוסף בהפצת המעיינות חוצה באופן ש„נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע",

(1) ישעי' נב, יג.

(2) ישעי' רמז תצט.

(3) שיחת שמחת תרנ"ט – „התמים" ח"א ע' כה.

(4) רמב"ם בסיום וחותרם ספרו „משנה תורה".

(5) כדברי כ"ק אדנ"ע בשיחתו הידועה בשמחת תרס"א (נדפסה בלקו"ד ח"ד

תשפז, ב ואלך. ועוד).

(6) תבוא כט, ג.